

IZ SONČNE ZAMBIJE

Leto 14 - Št.1. - Lusaka, 11 apr. 82

DRAGI PRIJATELJI.

VESEL JE KLIC VELIKE NOČI: KRISTUS
JE VSTAL. KRISTUS ŽIVI. NAJ KAKOR
ODMEV VAŠEGA VESELJA PRIDE K VAM
NAS KLIC IZ SONČNE ZAMBIJE: RES JE!
KRISTUS ŽIVI TUDI MED NAMI IN
NJEGOVA CERKEV RASTE S POLNO MOČJO.
ALELUJA!

VAS ZAMBIJCI.

Najmlajši misijonar. Z veseljem
spet lahko naznanimo, da se je
skupnost slovenskih misijonarjev
v Zambiji pomnožila in - pomladila.
Konec januarja letos je priletel v
Zambijo oče Ernest Jože Benko, slo-
venski minorit. Potem ko je mesec dni
prebil pri svojem edinem slovenskem
sobratu v tej deželi, Mihu Dvevenšku,
se je v začetku marca naselil v mi-
noritskem samostanu v Lusaki, kamor
so ga predstojniki poslali, da se
nauči jezika činjanja in kjr se zdaj
privaja življenju v zambijski prestol-
nici. Že februarja meseca, ko je bil
še pri Mihi v Ndoli, se je takole
predstavil bravcem Sončne Zambije:

Ko sem bil še otrok, sem si pogosto
želel, da bi bil vsaj nekoliko
starejši in tako enak odraslim,
zdaj pa, ko so "Gospodova leta"
že za menoj, se mi pa kar dobro
zdi, če lahko rečem, da sem naj-
mlajši. Že dobre tri tedne uživam

ta privilegij in s prikritim ponosom pogosto povem, da sem najmlajši misijonar v Zambiji. Ne vem če se sploh smem imenovati misijonarja, saj si po tako kratkem času skoraj ne smem prisvajati tako častitljivega naslova. Naj bo že kakorkoli, res je, da sem v misijonih in pa, da sem najmlajši po delovni dobi.

Večini naših prijateljev sem verjetno že poznan, saj je celo Družina pisala o meni, še preden sem "zagledal misijonske poljane."

Za tiste, ki me še ne poznate, pa naj omenim, da sem svoje otroštvo preživel v srcu Slovenskih goric, v župniji Svetega Ruperta. Po končani osnovni šoli, ko sem si sicer iz vsega srca želel postati zdravnik, sem obtičal doma na kmetiji - v veliko veselje in upanje mojim staršem. Najudje obračamo, Bog pa obrne. In tako sem tudi jaz, potem ko sem slekel vojaško suknjo, pristal v minoritskem semenišču v Zagrebu. Po maturi sem nekaj časa študiral v Ljubljani, potem pa tri leta v prelepi Tirolski. Tam se sicer nisem naučil jodlati, sem pa dokončal bogoslovje, tako, da so me leta 1975 že posvetili v duhovnika. Po novi maši sem kaplanoval najprej v Sveti Trojici, nato pa na Ptujski gori, odkoder sem upravljal župnijo Stoperce.

Že od prve gimnazije sem sem čutil željo, da grem v misijone. Ko so bili tudi prestopniki za to, sem se šel v Anglijo učiti jezika in zdaj sem že tu, v Zambiji.

Prvi vtisi so čudoviti. Sonce, cvetje, veseli ljudje, živahni otroci. Zdi se mi, da tukaj človek ne more kaj dalj časa ostati slabe volje. Vse se veseli življenja, celo tisti najubožnejši. Zdi se mi, da je tukaj življenje močnejše od bede in da je prav veselje do življenja tisto, ki bo počasi izrinilo revščino iz dežele.

Sobrata Miha sem našel pri delu. Povečuje župnijsko cerkev, ki postaja vse lepša in če ga dolgovi, ki so nastali z dograditvijo, ne bodo preveč vznemirjali, se bo z župljani kmalu veselil v obnovljenem sve tišču. Najbolj pa se njegovega dela vesele otroci, ker odslej bo tudi zanje prostora v cerkvi. Do sedaj so morali pogosto ostati zunaj, ker so imeli odrasli prednost.

Trenutno sem še vedno v Ndoli, pri Mihi, ki pravi, da je zdaj kakor doma, ker sva pač dva Štajerca skupaj. Kmalu pa odidem v 320 km oddaljeno Lusako, na tečaj činjanje.

Vsem prijateljem v domovini in po svetu pošiljam lepe pozdrave s skromnim priporočilom v vaše molitve.

Vas Ernest Jože Benko.

Iz fare Svetega Rizita. Najvažnejša novica odtod je seveda nova cerkev Svetega Andreja v Lilandi. Graditi smo začeli junija lani in kljub pomanjkanju gradiva je gradnja kar lepo napredovala. Do novembra smo jo spravili pod streho, na Miklavževo nedeljo pa smo imeli v njej že prvo mašo. Sedaj, v aprilu, je cerkev že lepo ometana in večji del znotraj tudi popleskana. Cerkev ima tudi stolp, ki nosi velik železen križ, da se po predmestju vidi, kje je božji hram. Cerkev se je kar lepo posrečila, je svetla in zračna

in kar se da praktično urejena. In kar je najlepše: Med nedeljsko mašo polna do zadnjega kotička. Trenutno imamo tam samo eno nedeljsko mašo. Sredi februarja je namreč moj indijski sbrat odletel na počitnice, pa sem ostal sam v fari. Tako imamo zdaj ob nedeljah dve maši pri Svetem Kizitu, eno pa pri Svetem Andreju v Lilandi. Tudi pri Svetem Kizitu se gneča v cerkvi ni skoraj nič zmanjšala odkar imamo podružnico. Sicer smo pa župnijo uredili "federativno" in počasi se oblikuje dvoje občestev.

Pa še nekaj iz župnijskega življenja: Oktobra meseca smo imeli "zakonski festival". Povabili smo škofa in slovesnost je trajala ves dan. Podelili smo "diplome" osemindesetim parom, ki so že vsaj 25 let preživeli v krščanskem zakonu. Letos maja bomo pa zbrali tiste, ki imajo za sabo vsaj deset let zakona. S tem bi radi dali korajžo mladim, da le ni tako hudo, poročiti se cerkveno.

Božič je bil lep. Le večerne maše niso bile toliko obiskane kot bi morale biti: mnogi ljudje se zvečer boje iz hiše. Dobri Bog nam je postregel z vremenom: letošnje deževje se je začelo na sam Božič - proti večeru.

Januarja in februarja je bilo največ dela z veroukom. Letos sem k verouku vpisal blizu tisoč štiri sto otrok. Ves verouk imamo v soboto dopoldne; čez teden so otroci v šoli. Zato imamo 25 "prostovoljnih katehistov", prostor so nam posodile pa bližnje šole. Naši katehisti imajo seveda tudi svoja društva in, kar je zelo pomembno, tudi svoje uniforme: v Lilandi modre, pri Svetem Kizitu pa rumene.

Velik dogodek tukaj je tudi Pepelnica. K pepeljenju pridejo ne samo katoličani, ampak tudi protestanti in celo pogani. Popeljiti moramo celo dojenčke. Nijer drugje na svetu nisem na pepelnico videl toliko ljudi v cerkvi in - okoli cerkve (znotraj je zmanjkalo prostora.)

In tako se koledar obrača: Na Veliki petek bomo imeli spet pasijonko igro (na prostem če nam vreme dovoli), med velikonočno vigilijo bomo pokrstili odrasle, po Veliki noči bomo imeli "zakonski festival" o svetem Resnjem Telesu veliko procesijo, julija praznik Sv. izita, avgusta prvo ophajilo, septembra birmo, oktobra se en "zakonski Festival", novembra pa mogoče blagoslovitev nove cerkve.

Taki so, bi rekel, najvidnejši dogodki farnega življenja. Čas med temi dogodki pa je zapolnjen z velikimi in majhnimi vsakdanjostmi: rožami in trnjem, upanjem in razočaranji. Kot drugod po svetu tudi tukaj ljudje poiščejo duhovnika v vseh mogočih (in včasih tudi nemogočih) zadevah. In ko leta teko, opažam, da se prav počasi pred mano odgrinja skrivnostni svet afriške duše.

Jože Grošelj

Zambijski ptiči. Vsako jutro jih vidim okrog moje hiše. Spreletavajo se od veje na vejo, pojejo in se pogovarjajo. Še več pa jih vidim, ko grem na sprehod v prelepo okolico Chilonge.

Najlepša med njimi je gotovo rajska ptica. Njena glava je zeleno-modra, krasi jo lep cop, trup je zlato-rjave barve in se nadaljuje v dolg

rep. Kako se zablešči, ko se spreleti z drevesa na drevo! Zaradi dolgega repa ne more v višave, saj komaj zmore z veje na vejo. Kot otrok sem mislila, da rajška ptica živi samo v pravljičah, zdaj je pa moj vsakdanji gost.

Od časa to časa vidim ptiča Starling Je češpljeve barve. Ko sedi v senci ga utegneš imeti za navadno kavko, toda ko zleti se v soncu zasveti kot dragulj.

Zelo zanimivi in plašni so ptiči lourei. Blizu pol metra je dolg, trup ima temnozelen, peruti temno-plave, čop rdeč; in ko zleti, vidiš še spodnjo stran peruti, ki

je ognjenordeča. Ta ptič je zelo plašen, zato se mu moraš približati zelo oprezno.

V začetku deževne dobe nas obiščejo ptiči egret. So popolnoma beli, le kljun imajo rumen in noge sive. Ker radi lovijo muhe, žive v lepem soglasju s kravami. Včasih ptič čaka na muhe kar na kravinem krbtu.

Zambijski ptičji svet je zelo bogat. Ne morem vam opisati vseh ptic, ki jih vidim. omenila sem le najbolj znamenite. Tudi s slikami vas ne morem razveseliti, a likaš jih lahko le s teleobjektivom. Tega pa nimam. Lep pozdrav iz Chilonge.

Barica Rous

Spet v Mumbwi. Vsaka štiri leta gremo misijonarji na počitnice. Navadno po štirih letih dobimo tudi novo delo. No, z mano se to ni zgodilo. Predstojniki so me poslali nazaj na mojo staro postojanko. Ni se mi zgodilo kot tistemu mojemu prijatelju, ki je zgradil cerkev, hišo in učilnice, potem

so ga pa poslali drugam. V Mumbwi sicer v štirih letih nismo veliko zgradili. Vendar so povečanje hiše ter ureditev vode in vrta prinesli izboljšanje vsakdanjega življenja v Mumbwi. Priznam, da sem se z zadovoljstvom vrnil v ta kraj.

Z dopusta sem se vrnil duhovno okrepljen. Videl sem, da je zanimanje za misijone živo, tako v domovini kot v zamejstvu. In med izseljenci. Na Koroškem smo misijonarji dobili "svoj" dom v Tinjah. Vsak misijonar je tja povabljen povabljen na oddih. Na žalost jaz sam nisem izkoristil te prijaznosti. Le nekaj dni sem užival gostoljubnost novoustanovljenega doma. Hvala Tinje. Naj se zahvalim tudi vsem drugim prijateljem, ki sem jih srečal po Evropi, Kanadi in ZDA. Bog plačaj za vse.

V Sloveniji in drugod sem opazil vi_dni napredek. Ogenem sem pa srečal nekak nemir v ljudeh, nenehno stremljenje za nečim novim. Prav kot pravi Sveti Avguštin: Nemirno je moje srce dokler ne počije v Tebi, moj Bog."

V Mumbwi me je nestrpno čakal oče Radko Rudež. Radko je že prekrižaril celo župnijo. Zbral je vse statistične podatke. Zdaj pa k delu. A kaj ko najlepših načrtov ne moremo izvesti ker ni ljudi. Rada bi ustanovila novo župnijo, a kaj, ko še za Mumbwo nimava dovolj časa. Zato podružnice trpe. Mesečni obisk duhovnika je premalu.

Stanko Rozman

Kratke novice. Kristina Mlakar ima spet težave s pljuči. Zato je v začetku aprila odletela na zdravljenje v ZR Nemčijo, potem pa pride v

domovino na okrevanje. Želimo ji, da se zdrava in krepka še letos vrne v našo sončno Zambijo. Pogrešamo jo. Naj je prav Kristinin dom, kjer se Slovenci najpogosteje zberemo na prijateljski večer.

Tudi Janez Mlakar odhaja letos na dopust. V Chelstonu, kjer deluje skupaj z Lovrencem Tomažinom so na Miklavževo nedeljo blagoslovili župnijsko cerkev. Cerkev je zunaj in znotraj živo poslikana. Zdaj čaka na blagoslovitev samo še cerkev Svete Terezije v Chaindi. Kar se cerkvenih prostorov tiče je chelstonska fara med vsemi v Lusaki zdaj verjetno najbolj oskrbljena. Pa Marijino svetišče: Lovro še vedno išče najprimernejši osnutek. Bo mogoče kdo od naših prijateljev imel dobro misel?

Janeza Mujdrica vidimo bolj redko. Menda se je že kar preveč vživel v Katondsko dolino. Pa tudi bencin je vse dražji.

Jože Rovtarc pridno skrbi za telesne potrebe zambijskih bogoslovcev v semenišču Mpima. Radi bi mu jih poslali še več. A kaj ko tisti, ki hočejo tja, padejo na izpitih, tisti ki izpite napravijo, pa nočejo v semenišče.

Obiskala nas je Jerica Jamnik iz Maribora. Z nami je preživela en mesec. Kdo bo naslednji?

Listič izdajajo:

Slovenski zambijski misijonarji

Naslov: Kizito Cath. Church

P.O.Box 9084 Matero

Lusaka, Zambia

Printed at the Baptist Press-
-lusaka